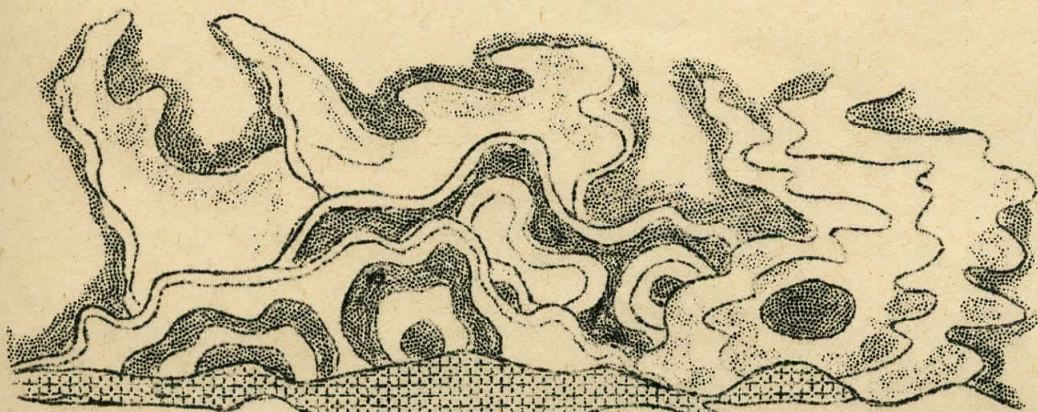

דברי הכפר

..... אך אשרי אשר תרעד בנפשו המית הדממה מבראשית
ואשרי אשר יפשט שרועותיו גם אז,
אל אפקי מרחקים סמירים.

רחל נגב רביבים 1947

כפר הנשיא
ט"ו בתמוז תשל"ז
1 ביולי 1977
מס' 185

לפני מספר ימים - שמעתי ברדיו
 חמש דקות לפני החדשות של שבע
 שיר - שיר שכתבה אישה
 מקיבוץ אחר
 על נוף אחר
 לפני שלושים שנה.

וזה דיבר אל ליבי
 בהתקרב יום ההתישבות אלינו. (אלזה)

יום יבוא, והמדבר הגדול יחג בספעה לבלובים;
 אדמה ערמה תתכס בירק דטא רענן,
 והרוח הטרובה תרוה בזרמי מים חיים,
 רגעים יתלפו, והם בהירים וטלולים מאד.
 אך אשרי אטר יטא בדמיו להט ימים ראטונים
 יקוד-מרחבים צורב.

יום יבוא, וטבילי דרכים יחומות יעטו כביטים מבהיקים;
 מכוניות תטפנה בגלגלים חופזים להביא אדם למכביר,
 ורינת צפירות תהדהד מסביב,
 עת אור פנסים בהירים ינוע סכור-מרחקים.
 אך אשרי אטר יגנז בחבו את זעקת הבדידות הכבדה
 את זכרון הצפיה המתוקה למכוניה אטר בטביל האחד.

יום יבוא, והדממה הכבדה תמלא קולות וצלילים חדשים.
 המרחב אטר ידע דמי-קדומים, ירעד כולו
 לקול מזהלות ילדים בטחקים,
 גרגרי העפר אטר זעקו מצמא אל טפות קלוטות.
 יטחוממו מאד בטטף אותם מים רבים, רבים,
 והשיחים הקטנים יגביהו מאד אל על, אל על.

אך אשרי אטר תרעד בנפטו המית הדממה מבראטית
 ואטרי אטר יפטט זרועותיו גם אז,
 אל אפקי מרחקים טמירים.

רחל נגב

רביבים 1947

מה נשמע

* חמיה כותבים "היתה מסיבה, היה טוב, כולם נהנו", מין נוסח כזה - כך לפחות אומרים לי והיתה בכוונתי לשנות קצת את הסגנון.

אך מה כותבים כשבאמת נהנו, כשבאמת היה לא רק טוב אלא טוב מאד?
ולמה הקדמה כזאת ארוכה? כי השבוע חגגנו את הבר-מצוה של 15 מבנינו ובנוחינו, חגיגות שהחלו בליל שבת ונמשכו עד למצאי שבת. טקס יפה לפני האוכל ומיד לאחריו הזלילה ההמונית בחוץ - צגה בבצוע כתת עפריח בריקוד, פנטומימה, שירה וניגון. רעיון מקורי היה הצגת בובטרון עם בובות בגודל טבעי. בשבת עלו לתורה כל 11 הבנים ואחר הצהריים קבלת פנים לחברים ע"י המשפחות החוגגות. ולקינוח בערב: הסרט "נצחון באנטבה" בגרסה האמריקנית (מאד אמריקנית). בקיצור היתה זו בר-מצוה לפי מיטב המסורת הכפר-נשיאית. תודה לכל המארגנים והמתכננים הרבים שקשה למנותם בשמם וכמובן תודה מיוחדת לילדים שהכינו וטרחו ועבדו ועמדו יפה מאד במבחן.

* במוצאי שבת היתה הופעת סיום של חוגי הרקוד והדרמה של חל-חי. לא מעט חברים נסעו ונהנו (שוב פעם!) במיוחד כשהרבה מילדינו השתתפו.

* ולא מספיק בחגיגות! ביום ראשון שתינו "לחיים" לרגל נישואיו של אהוד עם ג'ני, כשהרמנו את הכוסות בשעה 9.30 בערב לפי טעון ישראל ובאותו רגע ממש, עמד הזוג הצעיר מתחת לחופה בקנדה.
גם כתת עשור (לפחות כל אלה שנמצאים במסק והם דוקא לא מעטים!) חגגו על הדשא של נטע ומיק. היתה זאת בכל זאת "כתת עשור" קצת אחרת, כשחלק גדול מבני הכתה מלווה על-ידי בן-בת זוג וצאצאים.
וכמובן מזל טוב וברכות מכולנו לזוג הצעיר, לנטע ומיק, דוד וונסה ומשפחותיהם וכל המשפחה הענפה.

* השבוע עוזב אותנו אריאל סינה שהולך אחרי חברתו עדוה לשנת (שנתיים?) חופש בעין חרוד. נקוה לראותכם לעתים קרובות אצלנו.
ולמי שאינו יודע, אריאל שהשתתף כאן בחוג קרמיקה, עשה לנו מתנת פרידה - חנור גדול ומשוכלל לשרפת הכלים, שבנה אותו במו ידיו. נקוה להפעיל אותו (את החנור כמובן) בקרוב. כל טוב אריאל, ותודה רבה.

* בשבוע הבא נוסעים לחו"ל משפחת איסטון ומשפחת פרלסון (כל כולה) - הראשונים במסגרת "נסיעה של עולים-נקלטים לסט סידורים אחרונים בארץ מוצאם" - והאחרונים בתור לנסיעות לחו"ל. דרך צלחה ונילוי נעים לכולם.

המשך בעמ' הבא.....

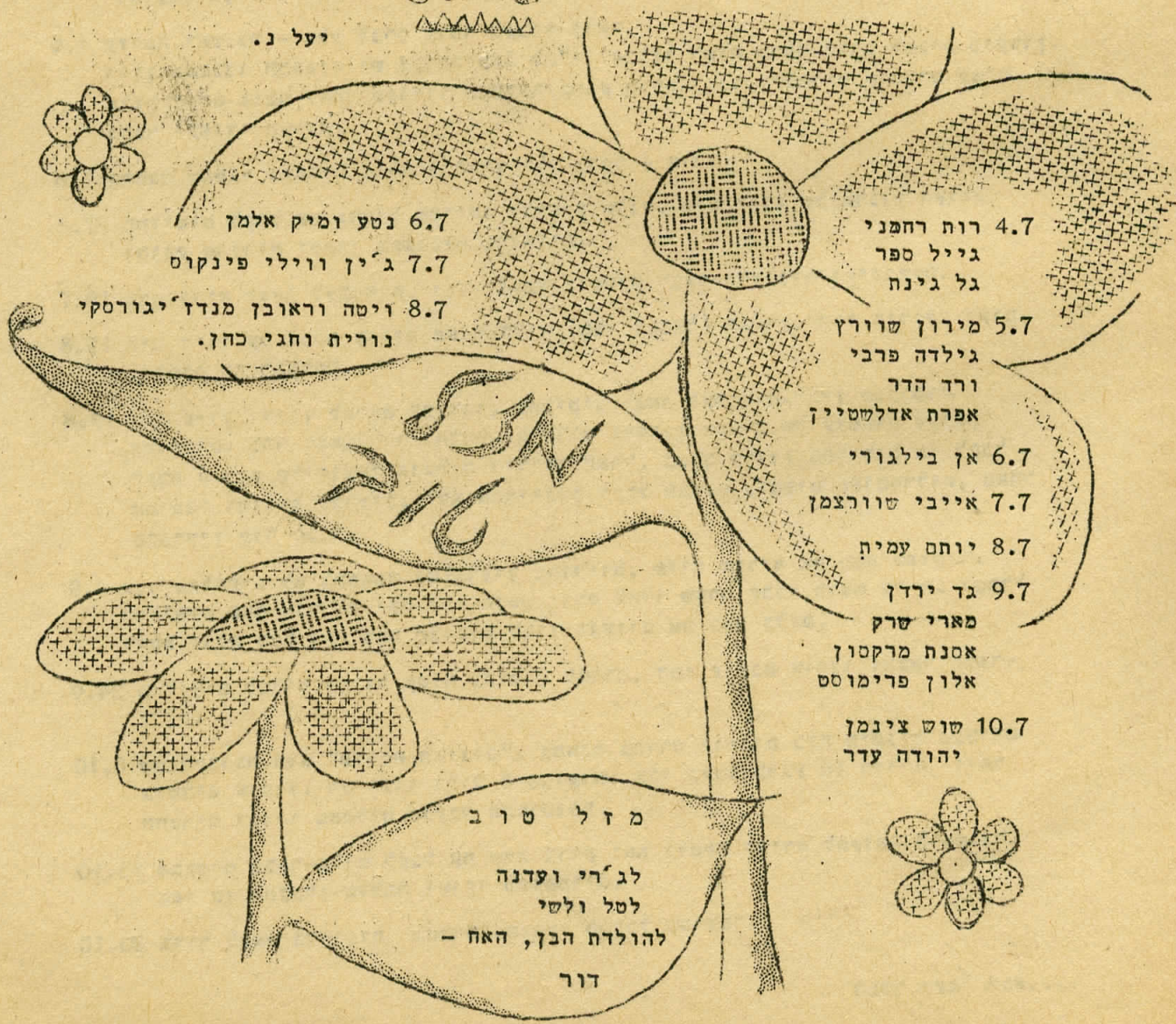
* השבוע גם מסיימים את שנת הלימודים ילדי בית-הספר היסודי שמציינים את סיומה ביום חמישי במסיבה לכל המשק. גם להם ולמורים חופש נעים.

* בימים חמים אלה הברכה שוקקת חיים. אך נוסף לכל מחזורי הילדים שמחלפים במשך היום ולכל הרגילים שיום יום באים בשעות קבועות - התארגנה קבוצה, של בחורות בעיקר, ששוחות יום-יום לפני השעה 6.00 בבוקר! זו עושה 21 ברכות, זו 5, ואפילו עד 40 הגיעו!

ומענין לענין עדין רואים בכביש המערכת ובשבילי המטע את הרצים שלנו שאפילו בימי חום אלה לא אמרו נואש וממשיכים לרוץ ולשמור על כושר. עכשיו רק מחכים לפתיחת מגרש הסניס!

* חברים, הסרט בשבוע הבא הוא: מלחעות! JAWS. צפיה מהנה ושבת שלום.

יעל נ.

6.7 נטע ומיק אלמן
7.7 ג'ין ווילי פינקוס

8.7 ויטה וראובן מנדז'יגורסקי
נורית וחגי כהן.

מחשבות

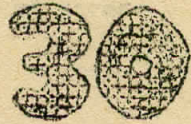
4.7 רוח רחמני
גייל ספר
גל גינה
5.7 מירון שוורץ
גילדה פרבי
ורד הדר
אפרת אדלשטיין
6.7 אן בילגורי
7.7 אייבי שוורצמן
8.7 יוחס עמית
9.7 גד ירדן
מארי שרק
אסנה מרקסון
אלון פרימוסס
10.7 שוש צינמן
יהודה עדר

מ ז ל ט ו ב

לג'רי ועדנה
לטל ולשי
להולדת הבן, האח -

דור

שנה "פלוגת הבונים" בחדרה!

- 1.1.47 לפני כשבוע השתחררו ראשוני החברים ממחנה קפריסין והגיעו לכפר-בלום.
- 18.1.47 אסיפה ראשונה. מחליטים שבגרעין יש מספיק חברים ושיש לסגור אותו עד שנחשוב שיש כוח לקלוט חברים חדשים. בחור יוצא מן הכלל ובהתחשב במעשיו בגרעין בקפריסין מחליטים לקבל את ראובן כמועמד.
- 15.3 מחליטים שמהיום והלאה כל האסיפות חתנהלנה בשפה העברית. גם מקבלים את בן רייס כמועמד.
- 11.4 מחליטים שוב שהגרעין סגור, אמנם מקבלים בחור יוצאים מן הכלל את רות וג'ק, אלק לברט, חנן ויצחק עדר כמועמדים.
- 15.5 ילד ראשון נולד לנו בגרעין (אילנה סולומון) - כעת אנו מונים 38 חברים ומועמדים, ביניהם 6 משפחות.
- 4.6 עזיבה ראשונה - אלק לברט עובר לקבוץ גלעד.
- דיון במצבנו הכספי: יש בקופה 280 לא"י. קבלנו רשות מכפר-בלום להקים מועדון. איזק יקים סוכה לאחר שקנינו מחצלות בשוק חלסה. אנו בינתיים סוחבים עצים בחצר לעמודי הסוכה.
- 5.6 במחנה המעצר בעהלית נולד לגרעין ילד נוסף - אורי.
- 27.6 מחליטים לקבל את גרעין שמריהו לגרעין שלנו. היה דיון על ארגון העליה והוצע שחברים ילמדו מקצועות באנגליה.
- 19.7 מתכוננים לצאת לעצמאות. נזוי ומשה נוסעים לבקר גרעינים וקיבוצים.
- 15.8 היה דיון על קבלת עולים מאוסטרליה (בטי ומכאל) לגעין. היו חילוקי דעות ודוחים את ההחלטה.
- 17.8 יום עיון ודיון לקראת עתידנו. מחליטים לצאת לעצמאות. בין המקומות המוצעים: כפר סבא, הדר וחדרה. בוחרים באחרון במטרה של עצמאות לקראת הקמת קיבוץ של יוצאי אנגליה וילידי הארץ. בסוף הדיון מחליטים כן לקבל את בטי ומיכאל לגרעין, ללא התחייבות לקבל חברים נוספים מאוסטרליה, מאחר שהגרעין עוד סגור.
- 4.9 אנו מחליטים לא להתאחד עם הגרעין בחוליות. שלום מחליף את משה כמזכיר. מחליטים שאף חבר לא יקה כעת חופש, פרט לאלו שטרם קבלו חופש עליה. נשתדל לקחת חופש בבת אחת כמה שבועות לפני שנעזוב את כפר בלום.
- 24.9 מחליטים לשלוח קבוצה קטנה כצופים לחדרה. הטי עוזבת אותנו וחשאר בכפר-בלום.
- 6.10 שם הקבוצה הוא "פלוגת הבונים". במחנה בחדרה יושבים כעת חימנים שעבורם גומרים שיכון. הם יצאו בעוד 6 שבועות. אנו נקבל כרגע 10 חדרים, ויתר החברים יגורו באהלים שנקבל מהסוכנות.
- 13.10 מבקשים מכפר-בלום לקבל את שרה בודק ואח נוסקה לעזרה לתקופה הראשונה. כמו כן התקבלו בלשמה ושוקי כמועמדים.
- 20.10 צריך לצאת בדחיפות לחדרה. מופטי מתקבל כמועמד.

המשך בעמ' הבא....

(המשך 30 שנה לפלוגת הבונים בחדרה)

25.10.47 הלילה יצאו הראשונים לעצמאות בחדרה. כמתגנבים בלילה קבלנו טרמפ על אוטו של כפר-בלום שנסע לתל-אביב עם תוצרת. הוחלט לצרף את יצחק ע. לקבוצה כדי שיעבוד בבריכות דגים בחדרה.

28.10 מוצאים פלוגת עבודה ראשונה לקרית ענבים לחפירת בורות (ברני, מוסי, שוקי, אלפי, בטי קזלמן, וכן משפחת קרון). רחל וישראל יסעו כתגבורת לחדרה ואסי תחיל שם לעבוד כמגישה במטבח הפועלים.

31.10 נשף פרידה של הגרעין בכפר בלום. כל החברה (5 חברים) משתתפים פרט ליצחק עדר שנשאר לשמור על צריף חדר האוכל מאחר שכבר כמה פעמים פלשו התימנים לבנין והוצאו משם בקושי.

16.11 יוחנן הקלר מבקש להצטרף ומקבלים אותו. באותה אסיפה הוחלט פעם נוספת שהגרעין סגור. המצב בחדרה הוא שהתימנים עוד לא יוצאים אלא בעוד שבועיים. אנו מקימים בינתיים אהלים. אמש ירד גשם ראשון וכמה דיירים היו צריכים לברוח לחדר האוכל עקב התמוטטות כמה אהלים.

29.11 החלטת או"ם על הקמת מדינת ישראל. אנו יוצאים לרקוד בחדרה. התימנים יוצאים בעוד שבועיים (כך משה מבטיח לנו). קבלנו הלוואה ראשונה של 250 לא"י מקרן מפעלי מלאכה בערבות כפר בלום וגלעד. היות ואנו טרם הגדרנו עצמינו לתנועה קיבוצית, יש לנו קשיים בקבלת הלוואות וגם המשביר לא נותן סחורה בקרדיט. קנו בעד 70 לא"י כלי מטבח ומחסן מפחים בעד 25 לא"י שנקים בחור מחסן חצרן. הוחלט לפתוח מפעל לעצי הדליה. רוצים לקנות חורשה של 500 עצים ליד הכביש של משק הפועלות. הם דורשים 80 לא"י ואנו מציעים 40 לא"י. כנראה נתפשר בעד 60 לא"י. מציעים שפעם בחודש האבות יסעו לבקר בכפר בלום. נותנים דמא נסיעה לכיוון אחד בלבד.

לאור בעיית הכלבים במחנה ולאחר שבלשמה איבדה חלק מהמכנסיים שלה בתקריה מסויימת, הוחלט לצייד את השיירות לבית הכסא בגזית עם פנסי כיס. השומרים קבלו הראות להרוג כל כלב שיסחובב בלילה. ישראל נבחר כמא"ז וחופרים את הסליק הראשון.

1.12 מחליטים לשלוח 6 חברים לנוטרות. תמורת זאת נקבל נשק רשמי. מארגנים שמירה אזרחית: שעתים במשך הלילה כל 4 ימים. הודיעו מהסוכנות שהתימנים יצאו בעוד שבועיים.

6.12 נוסקה חוזר לכפר בלום ולאחר החלטה נוספת על סגירת הגרעין מקבלים את שמעון אצטא כמועמד.

23.12 הגיע תורה של חיה להתקבל כמועמדת. מקימים צריף עבורנו כי יציאת התימנים עוד מתעכבת. בינתיים הם מקימים בית כנסת וכך נוכל לקבל עוד כמה חדרים בבנינים.

ירדו גשמים בשבוע האחרון והיתה בעיה קשה של חוסר עבודה. אנו כעת 70 חברים והיו 300 ימי חוסר עבודה תוך שבוע. שמואל נבחר כמזכיר.

30.12 עקב המצב הבטחוני בארץ מוכרחים להעביר את האמהות והילדים מכפר בלום. התימנים עוד לא יוצאים ולכן מחפשים חדר או דירה בחדרה. מעון הילדים שם מסכימים לתת לנו חדר ואפשרות לבישול. מסכימים לסידור הזה בלידת בריה.

מתחיל דיון על שליחת פלוגת עבודה לסדום. מקבלים שם 75 גרוש נקי ליום עבודה ומצבנו הכספי דורש שנשלח מה שיותר חברים. הדיון לא סוכם.

ליקט - יצחק עדר
(מארכיון המשק)

לאנשי פאצרות בלבד

"מערת שורק נפתחה לקהל". זוהי ידיעה שחיכיתי לה מספר שנים. עוד ב- '68 שמעתי עליה וראיתי תמונות. נודע על סגירתה על-ידי הרשות לשמורות הטבע כדי להכשירה לביקור הקהל. אך פתיחת המערה בוששה לבוא. בינתיים נערכו מחקרים על אפיה של המערה, אופן התהוותה ומניעת הריסתה. גם הוכשרו דרכים והותקנה תאורה וכל זה למענינו בטיול שבת ב- 9 ביולי.

לא יהיה זה הטיול היחיד למערה. אחרי שחברים יראו את יפיה המיוחד ויספרו עליה, ירצו כל החברים לבקר בה וזאת נעשה במשך החדשים הקרובים. אבל לא רק את המערה נראה, אלא, ננצל את הנסיעה לטיול גם במקומות אחרים.

הפעם: יציאה ב-6.30 בבוקר. נסיעה לנבי מוטה בהרי יהודה, ביקור במערת הנטיפים בנחל שורק, ביקור בהר הורדוס, שעה בשוק והביתה.

בפעם הבאה: טיול מערות. מערת שורק, מערות בית גוברין, מערת בר-כוכבא בערוב, שעה בשוק.

בפעם השלישית: ביקור במערת מורק וטיול ירושלים למתחילים. זה מיועד לחברים הרבים שסיפרו לי שאיך להם מושג ראשון על ירושלים.

עדיין אין תאריכים לטיולים האחרים אך קחו בחשבון שזה החכנון. השתחפות כספית של החברים לפי החלטת וועדת תרבות.

לכל בית כפר-הנזיא

הרגשתנו הנפלאה בימים ילפני הבר-מצוה ואחריה

מעידה על-כך מאמציכם וטרחתכם לא היו לריא.

נהננו מאד - הנאה כפולה: זו של בעלי המחנה,

וזו של בעלי הוותפים למחנה. תודה לכלכם על

העזרה, הדאגה והעמל הרב.

הורי בני-המצוה

באותה רוח גם כותבים ומודים לחברים ולהורים סבא וסבתא רזניק.

את'בת הדאר

לכולם שלום!

יושב אני כעת בבית ידידים באוקלנד (Auckland) ומכיוון שנוחרו לי עוד כארבע שעות עד לטיסה להוואי החלטתי לכתוב מכתב קטן ל"דברי הכפר" על מסעותי בניו זילנד. אני לא זוכר בדיוק מה כחבתי על הארץ הזו במכתב הקודם שלי אז סליחה אם אני חוזר על עצמי.

ס"ה טילתי 23 ימים בשני האיים (הצפוני והדרומי) של ניו זילנד. זה בהחלט לא תקופה מספיקה לכסות את כל הנופים שישנם כאן אבל... עם קצת מזל אפשר לראות כמות לא מבוטלת ולי בהחלט היה מזל. אני באתי בחורף - בהחלט לא העונה האידיאלית לטיולים אבל חוץ משלושה ימים בהתחלה כאשר תפכמי טרמפים בשלג... מזג האוויר האיר לי פנים. מזל נוסף שהיה לי זו העובדה המדהימה שאף פעם לא הייתי מחכה לטרמפ יותר משעה ולרוב רק מספר דקות וכמובן שזה מאפשר שהות ארוכה יותר במקומות שרציתי להגיע אליהם. רק לשם הסטטיסטיקה עשיתי כסביבות 3,500 ק"מ עם 25 טרמפים....

ניו זילנד נקראת "שויצריה של הפסיפיק" ובצדק. הנופים (בעיקר באי הדרומי) מרהיבים ולפעמים קשים לעכול. אתם יכולים לתאר לעצמכם את הנוף, כאשר צופים על רכס הרים מושלגים שמתנשאים לגובה של 3.5 ק"מ ובאמצע יש אגם שקט כמו ראש והכל של וכל זה ביום בהיר כאשר השמים כחולים-כחולים ושמש קטנה מנסה בשארית כוחותיה להחדיר כמה חיצי חום אל תוך העצמות הקפואות שלך? זה לא ניתן לתאור כן שכל מה שאוכל לומר יותר בנושא זה שאם אינכם רוצים להפסיד את אחד הנופים היפים בעולם, תכננו את החופש הבא שלכם באי הדרומי של ניו זילנד (לאלה שמודאגים מהמרחק - אל פחד זה רק 20,000 ק"מ....).

לדעתי יש בניו זילנד ארבע אטרקציות עיקריות ואני אשתדל להתרכז בהן. הראשונה, זה מקום שנקרא "MILFORD SOUND", נמצא בקצה הדרום מערבי של האי הדרומי. האיזור כולו נקרא "ארץ הפיורדים" וכשמו כן הוא. יש שם מאות פיורדים ומאות (ההבדל ביניהם שפיורד איננו פתוח לים ו-SOUND מתקשר לים). בכל אופן סביר להניח כי הנופים המפורסם מכל ולמה? מפני שההר הגבוה בעולם שמחיל מפני הים ומזדקר ישר כלפי מעלה נמצא שם. גבהו 1694 מטרים. שמו "MITRE PK". האמינו לי זה משהו לא נורמלי! לוקחים ספינה קטנה, שטים במפרץ עד שמגיעים למרגלות ההר הנ"ל ומסתכלים ישר למעלה וזה פשוט לא יאומן. אתה מסתכל 1694 מטרים ורואה את הפסגה המכוסה בשלג ישר מעליך!! יש הרבה ספורים על כל מיני מטורפים שניסו לספס כל הדרך למעלה, לרב זה מסתיים במבצע חילוץ מסובך במעמקי הים... אגב בקשר לנושא של סיפור הרים, הנושא הזה מפותח מאד כאן ואלפי צעירים וצעירים ברוחם עוסקים בספורט המסוכן הזה. "חברת שמורת הטבע" המקומית מאד מאורגנת והיא אחראית לכל דבר שקורה כאן - כולל חילוץ מטפסי הרים שנחקעו באיזה קיר סלע ענקי בגובה של 2,000 מטר... יש ספורים ואגדות על כל מיני מטפסי הרים פזיזים שלקחו סיכונים לא מחושבים ונעלמו. שלא תחשבו שזה כל כך גרוע-רב המטפסים יודעים את המלאכה היטב ואומרים: שמספיק לספס הר אחד ולראות את הנוף מלמעלה כדי להיות משוגע לעניין לשארית הימים. (מדוע הרצל היה חייב ללכת דוקא לפינה הצפופה הזאת - ארץ ישראל?!?) בקשר ל MILFORD עוד פרט קטן, כאשר שטנו בספינה במפרץ, חבורה עליזה של בערך 50 דולפנים הצטרפה אלינו ובקפיצות ובדילוגים "שיחקו" עם הספינה. הם התרגלו משך השנים לנוכחות הספינות וכל פעם שספינה מפליגה הם מלווים אותה עד לים - מחזה שאנחנו בחור משמידי הטבע רגילים לראות בגן חיות.

המטן בעמ' הבא

אטרקציה שניה, שני הקרחונים המפורסמים שנמצאים במרכז התוף המערבי של האי הדרומי (מסוכך?). שני הקרחונים (שם) **FRANZ JOSEF THE FOX** נוחים לגישה, אפילו לזקנים וזקנות שבקושי יכולים ללכת. הם משתפלים מרכסי ההרים (גובה 3.5 ק"מ) עד למרחק 1 ק"מ מהכביש הראשי שנמצא ליד החוף. צריכים לראות את התופעה המדהימה כדי להביך עד כמה זה פנטסטי. גוש עצום של קרח, שנדחס משך מאות ואלפים שנים בין שני רכסים והוא משתפל כלפי מטה כמו מפלצת. אורך קרחון יכול להגיע לכמה עשרות קילומטרים ועביו מגיע עד לשלושה קילומטר! יש להם צבע כחול בקצה הגבוה וככל שיורדים מטה זה נעשה יותר מלוכלך ובקצה התחתון הקרח מעורבב עם גושי סלע ענקיים, רגבי אדמה וכו'. הקרחונים עדין נעים במהירות גדולה יחסית לגודלם. מאז 1931 הקרחון - "השועל" - נע מרחק של כמעט שני ק"מ!!! ואולם... הם נמסים במהירות רבה כך ש"ה התנועה בשטח עצמה לא מתבטאת בצורה כל כך מוחשית. אומרים שאם מאזינים היטב אפשר לשמוע את תנועת הקרחון - אני לא שמעתי! עוד דבר קטן בנושא. ממחקרים שנעשו במקום מתברר שתקופה קרה מתקרבת לעולם - מפני שהקרחון גדל בהתמדה משך 50 השנים האחרונות וחוף כמה עשרות שנים הוא יגיע עד לים... אל דאגה, אנחנו כולנו נהיה במקום אחר עד אז.

משם נעתי צפונה. שהיתי שלושה ימים כעיר הבירה ווילינגטון בחסות הארוה האדיב מאד של משפחת **SALEX** (חווה ג'נט) ומשם צפונה. האטרקציה השלישית הינה תופעות הטבע במרכז וצפון ניו זילנד. שבר ענקי תת-ימי שמשתרע מהוואי במרכז "הים השקט" עד לאגם "טפאו" במרכז ניו זילנד מזרים לבה וכד' בשני הכיוונים. התוצאה: שרשרת הרים וולקניים באי הצפוני של ניו זילנד. יש שם שלושה הרים ענקיים (עד 3,000 מטר) שמתנשאים בתוך שטח די שטוח. בראש אחד ההרים יש אגם וולקני. ראש ההר מכוסה בשלג עולמים ואולם האגם עצמו חם!! הר שכן שמכוסה גם הוא בשלג עולמיים ממשיך להוציא עשן כל הזמן ומדי פעם (כל שנה-שנתיים) יורק קצת לבה וכד'.. יש שם אגם ("טפאו") (הגדול בניו זילנד) וכל מיני תופעות כגון עשן שיוצא מתוך חוף, או כל מיני בעבועות שמבעבעות דרך האדמה ומדי פעם יוצאות החוצה ויוצרות ברכת מלחה או מה שאנחנו קוראים מי גופרית. מרכז הפעילות הוולקנית הזו נמצאת במקום שנקרא **ROTRVA** לשעבר המרכז הרוחני של כת המאורי (הילידיים) כעת מרכז התירות מספר אחד של ניו זילנד. יש שם ברפנת מים חמים, בריכות מים עמים מאד, בריכות מים רוחניים וכו' יש שם בריכות של אדמה חמה ומבעבעת שכל מה שעליך לעשות זה לשכב בתוכם ואתה בריא לכל ימי חייך (צריך רק להיזהר לא להשאר יותר מדי זמן אחרת אפשר להטיל אפרוח...), יש שם עוד מאות אפשרויות והמצאות לעשות כסף מתופעות הטבע הפנטסטיות. אני אישית החלטתי שתיר ממוצע לא אפיה ולכן יחד עם עוד חבורת צעירים שכרנו רכב עם הנעה קדמית ויחד עם מורה דרך מאורי (ששר כל הזמן וסיפר ספורים על המסורת המאורית וכו' - בחור גזעני!), עשינו את דרכנו לראש הר-וולקנו שנקרא **MT. TAWAYAWA**. ההר הנ"ל התפרץ ב-1886 וכיסה כפר מאורי שלם על יושביו. נדמה לי שאדי נמנוב הראה חמונות של הר הגעש כאשר הוא חזר ממסעותיו. בכל אופן טפסנו ברגל לתוך הר הגעש (עמקו של המכתש כמאתים וחמישים מטר בקוטר של יותר מק"מ) והתמונה בפנים זה כמו התמונות מהירח - אדמה אדומה, ירוקה וסגולה, הכל מעגל ובמצב של הדרדרות - מאד מרשים. כמוכן שבקרנו גם בכפר שנקבר תחת הלבה מההר הנ"ל - שאגב היה מרכז תירות עד לחורבנו לאלפי תירים שבאו מכל רחבי העולם לראות את הפלא השמיני - שני גושי סלע ענקיים, אחד כתום ואחד לבן שכללו בתוכם שרשרת ברכות חמות, עשן וכו' וכד'. לדאבונו הסלעים הנ"ל כוסו לגמרי בהתפרצות ב-1886.

האטרקציה הרביעית זה הילידים המקומיים - המאורים. הם באו לניו זילנד מהוואי לפני כחמש מאות שנה ויישבו כאן שבטים עם מסורת ויחוד עד שהאדם הלבן בא והשמיד (לרב כלי כונה) את היחוד. המאורים התפרסמו בעיקר בגלל העובדה הפשוטה שהם היו אוכלי אדם (בעבר...). ניו זילנד איננה ארץ נדיבה לב מבחינת עושר הבשר (לפני בוא הכבשים והבקר) כך שמדי פעם הם אכלו אחד את השני כדי להיות שבעים... חוץ מזה הם שבטים שמיו על דיג וציד ציפורים. המוסיקה שלהם שקטה והרמונית להפליא והרקודים שלהם - זה חוויה בלתי רגילה, כאשר הנשים מבצעות כל מיני פעולות עם שרשרות בידיים והגברים עומדים מאחורה ונוהמים כל מיני נהימות קרב עם לשון בחוץ (מתפרש בחור הפתה לאויב דמיוני). כיום הם מתערבבים עם האירופאים, שוחים המון בירה ומאבדים את היחוד. לזכותם של הניו-זילנדים (האירופים) אפשר לומר שהם משתדלים לשמור על היחוד הנ"ל כמה שיותר - בעיקר בנושא של שמות של מקומות - הכל במאורית.

קצת קוריוזים על ניו זילנד:

יש כאן 60 מליון כבשים!! כלומר, על כל בן אדם יש 20 כבשים. טוענים שמגיע להם יצוג בפרלמנט!! הם מיצאים בשר לכל אירופה והאמינו לי שזה בשר טעים.

ספורים מהטרמפים:

זוג נציב שלקח אותי מרחק הגרין ואירח אותי כבייתם לארוחה התעניין בנושא ישראל וכו' וחוף כדי שיחה שאלה אותי הגברת אם היהדות הינה חלק מהנצרות והאם אנחנו מאמינים בישו?!! אכן עד כמה מגיעה חוסר הידיעה של אנשים בנושאים לא-להם ולחשוב שמתוך שאלות פשוטות ותמימות כאלו התפתחה שנאה ואולי אנטישמיות - זה ממש מפחיד.

ספור נוסף: בחור נ"ץ לי טרמפ, שמע שאני מישראל התלהב והחרגש. התברר שהוא לא כל כך בטוח מה העבר שלו והוא מנסה למצוא את השרש של משפחתו ויש לו "חשדות" שאולי הוא יהודי. סיפר לי שמשפחתו "גורשה" מספרד (הוא לא ידע שזה היה ב-1492..) והוא שאל אותי אם שם משפחתו יכול להיות יהודי. יודעים מה שם משפחתו? "חלפון"!!..... כמעט נחנקתי מצחוק.

ולכסוף היתי רוצה לומר שאם פגשתי נדיבות לב ורצון כן לעזור במשך טיולי סביב העולם, מעולם לא פגשתי משהו כמו כאן בניו זילנד. אנשים אספו אותי מהרחוב ונתנו לי בית + ארוחה חמה ללילה מספר פעמים!! קשה לי להאמין שזה יכול לקרות באנגליה לדוגמא....

זהו. בעוד מספר שעות אני טס להונולולו למספר שעות - צריך לראות את "פרל הרבור" 1943 היפנים וכו' ואחר זה לאי הגדול ביותר שנקרא הוואי - שם נמצא ההר הגבוה בעולם שעדיין פעיל מבחינה וולקנית (4.5 ק"מ) פלוס שני ההרים הפעילים ביותר בעולם - לבה זורמת כל הזמן... אספר במכתבי הבא.

להת'

יאיר.

ל ר ח ב ו ש ל ע נ י ן
=====

הזליה הנוראית שהיינו עדים לה בשבועות האחרונים באה אצלי לידי בטוי 'הולם' כיום ב' 05.00 - על הבוקר. מעניין מה אפשר לייצר בכמה סוגי קרם, קצת אלכוהול וחומום. מכל מקום, לאחר הגשת ההזמנה לגיליוטינה (ממשלה חדשה - דחיים - "מי הוא יהודי") ברור היה לי שעלי לודא עד תום את סיבת הבלגן בשדה החמניות של הפלחה: ראיתם כיצד כל חמניה מפנה ראשה לכוון אחרי? שיקחו דגמא מהתור בחדר-האוכל. שבתי הביתה שולק ורדוי עד לשרירי צפרני ובלגימה אחת כיביתי האור. אני רוצה להדגיש כאן שאינני מעשן סמים בשבת, ואינני אוכל את עצמי ביום כפור.

אתה קורא דברים אלה וחושב ודאי: "הוא כותב כדי שאחשוב שהוא חושב שהוא יודע שאני יודע, ולמעשה אני יודע שהוא יודע שאני חושב" - אבל מה שאני רוצה למעשה הוא שתחשוב שאני חושב! רבותי! אני לא חושב! זה לא הולך ביחד עם כתיבה!

המתח הפסיכולוגי עלה לאחרונה וזה סימן ברור שכדאי לשוב ברצינות לדיון הגיוני, מבוגר ורציונלי. אני עשיתי זאת והרי התוצאה של מחקר מחשב שלא נערך (מסעמי חסכון ובריאות) בנושא: חופש הדבור, הכתיבה והמחשבה (למי שעוסק בכך):-

שלב א'

הנחה 1: דן השמיע משפט

הנחה 2: שמעון שמע את המשפט.

הנחה 3: שמעון נעלב מדבריו של דן.

שלב ב'

הנחה 1: דן השמיע את אוויו המשפט.

הנחה 2: שמעון לא נכח - הוא הלך להשתין.

שלב ג'

תוצאה: שמעון לא נעלב מדבריו של דן.

שלב ד'

היפוטזה 1: שמעון לא נעלב מכיוון שלא שמע את דבריו של דן.

היפוטזה 2: היפוטזה 1 נכונה!

היפוטזה 3: היפוטזה 2 גם היא נכונה!!

(הטרגדיה של המדע: רצו היפוטזה יפה ע"י עובדה מכוערת)

שלב ה'

מסקנה 1: "נעלב" זוהי פונקציה של שמיעתו של שמעון.

מסקנה 2: "נעלב" זוהי פונקציה של הבנתו של שמעון.

מסקנה 3: אין קשר בין המשפט שהשמיע דן לבין העלבון שנעלב שמעון.

שלב ו'

מסקנה מטכמת: שמעון (הנעלב) צריך למצוא את שורש העלבון בשמיעתו

והבנתו ולא למנוע מדן לדבר!!

שלב ו' סעיף קטן א': החלפת נתיכים בחשמליה - למי שנשרף.

שלב ז' (!)

לסכום, לאור מה שכתבתי, אני חושב שטוב נעשה אם נשב בצורה שקולה

הגיונית ורציונלית (ישיבה, זה דבר רציני), נשאל שאלות, נלבן

(נסיד בלבן) עובדות ונגיע למסקנות כחברה של אנשים מבוגרים,

שקולים ורציונלים ואזי נגיע לאן שכבר הגענו לפני כ- 50 שנה.

(כפי שנאמר: "אני חושב - משמע: אני חושב שאני קיים")

מעונין דענין פאפאן

אינני יודעת למה נזעקו כולם על דברי אבי ושאלונו. לאנשים שונים ישנם השגות שונות על נושאים שונים. אינני יודעת אם אלה שחושבים שעליהם לאכול כל יום סטייק, נשמע הדייטני יותר מאשר אלו שחושבים שעליהם לעשן כל יום סמים. ודאי יהיו כאלה שישאלו מה ענין שמיטה אצל הר סיני? חושבני שאם ניתן היה לכל אחד להעלות את שמעיק עליו, במקום לרטון ולדבר אחרי גבם של אנשים מסויימים, ואפילו יהי הדבר כה גשמי כמו האוכל, היו חיינו משפירים.

למשל, כשאני צריכה מכונה לקצירת דשא, אני רצה שבועיים אחרי הממונים על כך אשר קוצרים את הדשא רק ע"י חדר-האוכל ובמרכז. בפרברים יכולים לצמוח שמיר ושית. לבסוף המכונות מתקלקלות ואז עלי לחכות עד שהמכונות חוזרות והכל מתחיל מהתחלה; קוצרים במרכז וחוזר חלילה.

או שתכנסו בבקר למטבח ותראו את כל פחי האשפה הפוכים, כי החתולים חטטו שם בלילה. ובזה אני רוצה להגיד לגדי שהמאמר שלו יכול היה להיות מצחיק לולא אמיתותו. ישנם כל הסיכויים שבקרוב מאד מחוסר מזון, החיות יתחילו לאכול אותו, כי לא עושים שום דבר לצמצם את ריבוי החיות והם מתרבים מיום ליום - אם בצורת קליטת עליה או אם בריבוי טבעי.

או שמישהו שואל אותי ביום מסוים על קציצות מסוימות; איזה טעם משונה יש להם? נו, ואני שואלת אתכם? איזה טעם כבר יכול להיות להם? אפילו באותו יום שעשו אותם לא יכלו לאכול אותם, בפרט כשהם מונחים שבועיים בקרור.

ובכלל בעולמנו הכל יחסי. מה שנראה בעיני חלק מהאנשים גם ומעליב ואפילו חזירות, כדברי גדי, נראה בעיני השני כעומדים ברומו של עולם ודוקא דברים אחרים נראים כמעליבים. ולא פה המקום לפרט. בכל אופן אני אינני רואה כמצחיק או טפשי יותר אם אנשים מסויימים חושבים שהם צריכים לאכול כל יום סטייק מאשר אלו שחושבים שהם צריכים לעשן סמים. ואם מישהו נעלב מהשאלון, תמיד ישנם עולבים ונעלבים ואינני יודעת אם הפריבילגיה להעליב ניתנה רק לאנשים מסויימים.

יוספה

24.6.77

לנטע שלום,

אמנם זה קצת מאוחר, אבל בכל זאת רצייתי להודות לך על החבילה ששלחת אלי ליום ההולדת.

כשלעצמו זה מעשה יפה אבל גם חשוב לשמירת הקשר שלי עם המשק.

תודה רבה
ולהתראות
תמרה

דו"ח על ה"כל-בו"

אחרי מספר ישיבות, דיונים ונסיעות למסקים לשם הסתכלות, באנו לידי מסקנה שיש צורך דחוף להגדיל ולשפר את שרותי ה"כל-בו" שלנו.

כפר הנטיא, צריך שטח של כ- 250-300 מ"ר. היינו רוצים לרכז את כל הקניות "תחת גג אחד" ולהפוך את ה"כל-בו" לענף של ממש, עם מרכז שייבחר על-ידי האסיפה. את הענף חלווה ועדת ה"צריכה" שהיא, יחד עם כל העובדים ל"כל-בו" תחליט מה הן **שעות** הקבלה, מה מחלקים חופשי והאם לקנות רק תוצרת הארץ וכו'....

חשבנו על כמה אפשרויות בקשר למיקום, אבל אנו מציעים בשלב הראשון לנצל את השטח שמתחת למחסן הבגדים, שגודלו כ-170 מ"ר, ממנו להפריש כ-60 מ"ר לשנות הבגדים, וב-100 מ"ר הנותרים לקיים כל-בו בסגנון הנוכחי של היום בתוספת מקרה גדול ופתוח המכיל מוצרי חלב שקונים כיום באקונומיה. יהיה צורך להוסיף בניה טרומית של 50 מ"ר בערך לצורך איחסון ואריזה.

כל התכנית הזאת תעלה כ- 30000 ל"י (מחיר של היום).

פרוט:	פיתוח השטח מסביב	15000
	בניה טרומית	5000
	ציוד פנימי	10000

המטרה שלנו היא לפתוח את שערי הכל-בו החדש ביום ההתישבות ה-30. נאחל לכולנו בהצלחה!

בשלב השני לפי תכנית האב, יגדילו את מחסן הבגדים או יבנו מתפרות כהמשך למחסן הקיים, ואז, נוכל לנצל את השטח שיווצר מתחת לבנין החדש כדי להעביר את חנות הנעלים ולהגדיל את הכל-בו במידת הצורך.

הוועדה.

ל ק ר א ת ה א ס פ ה ב מ ו צ " ש * * * * * 2.7 * * * * *

על סדר היום

- 1) בקשות להתקבל לחברות: 1. מארי שרק
2. ויקטור פרידלנדר
3. סיד פרבי
4. גילדה פרבי
5. אלן איסטון
6. איליין איסטון
7. הרולד וולך

2) בחירות

- א. אחריות למתנדבים: הצעת ו. הצעות: עפרה סינה
 - ב. מרכז קניות: " " : רות גולן
 - ג. מרכז ועדה התכנון לסוויך ארוך: הצעת ו. הצעות: אריה נסצן
 - ד. 2 חברים למזכירות (החלפת אביבה ובני): הצעת ו. הצעות: צביה כץ, שרה דבולט
 - ה. הצעת חברים: אלק קולינס
 - ה. חבר לוועדת חברה (החלפת סטפני): הצעת ו. הצעות: קרול בילגורי.
- 3) "לחיים" - מספרי אוכלוסיה בכפר הנשיא ביום ההתישבות 1977 מפי יצחק עזר.
- 4) דיון על אוכלוסיה זמנית בכפר-הנשיא (כולל אולפן). פתיחת הדיון: אדי, ישראל א., ג'וני פ., צילה

נסע

ת ו ד ה ל ח ב ר י כ פ ר - ה נ ש י א

====*==*==*==*==*==*==*==*==*==*==*==*==*==*==*

אנחנו לא יודעים איפה להתחיל לומר "תודה" - למי להגיד "תודה" ואפילו איך להגיד "תודה", מפני שאנחנו קבלנו כל-כך הרבה. כל השנה נהנינו בשמחות של חברים אחרים, ובסוף השנה הראשונה שלנו פה, עמדנו לחגוג את שמחתנו. אבל הרגשנו שזאת לא היתה רק שמחתנו, אלא שמחת כל בית כפר-הנשיא. הרגשנו ממש ידירות, חמימות ונעימות מכל צד. חברים אמרו לנו קודם שחגיגת הבר מצוה תהיה המאדע הגדול ביותר בשנה, אבל זאת היתה חוויה מעבר לכל הציפיות. נראה ששאלו במיוחד 'התעשל' ועכמיו הוא ילד קיבוץ לכל דבר, וגם עבור זאת אנו רוצים להודות לכולם. אנחנו שוב מודים לכולם מכל ליבנו על שטרחו ותרמו לנו כל-כך הרבה.

אילין ואלן

ברוח זאת קבלנו מכתבים נוספים מהורים שגם הם רצו להביע את תודתם. קצרה ידינו מלהדפיס את כולם - לכן יביע מכתבם של אילין ואלן את רגשותיהם של כולם. המערכת.

WHAT'S NEW?

When Shvuoth was over, I must say I thought to myself; "Well, now the festive season is past, and until Rosh Hashanah we can all go on a diet". Of course I forgot the Bar-Mitzvoth, the 29th anniversary of the kibbutz and the party for the end of the school year - all occasions for rejoicing and cake eating! I hope nobody decides to get married within the next month or two....

Although there is a wedding, as you might know, but a long way from here. Ehud Elman is married last week, in Canada. All our best wishes to the family, and we hope we shall all be able to celebrate together one day.

I don't know how all the visitors enjoyed the Bar-Mitzvah, but I heard one "Savtah" say: "It was the most beautiful week-end I've had in my whole life."

Apparently Sarita sent regards to her family - by amateur radio via Massachusset and kibbutz Sassa!

In another couple of weeks there will be a rather special summer camp here, consisting of Israeli youngsters. These young people (16-17 year olds) have decided to form a group that intends to settle in Amiad - Beth a kibbutz which is not yet in existence, on the new road (which is also not yet in existence) connecting the Rosh Pinna - Tiberias road to the main Haifa - Safad road.

Eitan Namali, with the help of Ilan, Udi and Harry L. has been working with these kids, and their 2 weeks' visit will give them an idea of Kibbutz life. They come from Jaffa, Nazareth and the Haifa district. One of them is the son of Aubry and Sara Seal, who used to be chaverim here.

Our best wishes for a quick recovery to Rene' Tenna (home already) and to Shimon Pincus, both of them in Safad Hospital.

MAZAL TOV

4.7 Ruth Rachmani	7.7 Abi Shvartzman
Gail Sefar	8.7 Yotam Amit
Gal Ginat	9.7 Gad Yarden
5.7 Miron Farby	Marie Shorak
Gilda Farby	Osnat Marcuson
Vered Hadar	Alon Primost
Efrat Edelstein	10.7 Shosh Tzimerman
6.7 Ann Bilgory	Yehuda Eder

6.7 Netta and Mick Elman
 7.7 Jean and Willy Pinkus
 8.7 Vita and Rueven Menjigorski
 Nurith and Hagai Cohen

Mazel Tov to the
 Kelman family - on
 the birth of Dor.

From Saba and Sabta Resnik:

Please convey our sincere thanks and appreciation to the chaverim and parents who so kindly regaled us with their gorgeous cakes and biscuits to celebrate our granddaughter Ilana's Bat-Mitzvah. We wish all the other participants a hearty Mazel Tov and happy future.

קבלת שבת

יום ההתישבות ה- כ"ט

- הדלקת נרות

החמה מראש האלנות נסתלקה,
בואו ונצא לקראת שבת המלכה,
הנה היא יורדת, הקדושה, הברוכה,
ועמה מלאכים, צבא שלום ומנוחה.
בואי, בואי המלכה!
שלום עליכם מלאכי השלום.

- מדוע ?

מדוע יעזב אדם את הוריו, את ביתו, את ידידיו, וילך לו למקום
בלתי מיושב? מדוע יזרק אדם את המוכר לו - השפה, האקלים,
המנהגים - וישיט תחת כל אלה חדש בלתי מנוסה?

מדוע ירצה אדם להקים מסגרת חדשה, קהילה מגובשת, אורח חיים
בו התלות בזולת היא עקרוֹן?

כי התבשם משירים סביב למדורה על כנרת וגליל?
כי מרד במוסכמות ככל הנערים וזה מחווה שיחלף עם הגיל?
כי נשטף עם "התנועה" ונדלק בדברי מדריך, שהוא עצמו לא
הגשים חלום נעורים?

אולי בנפשו הדבר - לחזר הביתה, לסיים נדודים בני אלפיים שנה,
להשרף בשמש שידעה את יוסף והאבות, לנסות לאמץ תרבות שהיתה לו
לפני ששרפו את המקדש.

אולי בחזון עיניו הצעירות הוא ראה אומה אחרת, לא ככל הגויים
אף כי ידע ש"הן עם לבדד ישכן ובגויים לא יתחשב".

אולי האמין שמעשים גדולים קמים הודות למעטים ואמר בלבו "אם
לא אני, אז מי?"

הוא מחלל, קורא שלום
אלי, אלי, גשו חלום,
יש מנגינות כפי חליל,
יש אנדות פה בגליל.

עלי גבעה שם בגליל
יושב שומר ובפיו חליל,
הוא מחלל שירת רועה
לשה, לגדי, לסיח תועה.

קשה להסביר לפני הקהל הזה הערב, שברובו עוד לא נולד אז, על מה שהיה בתקופת ההתיישבות. זה לא היה רק תקופה חלוצית-הירואית, עת הגשמת חזון הקמת המדינה, תקופה של עמידת מעטים נגד צבאות אויב מאורגנות, אלא גם עימות יומיומי עם בעיות והטרדות קטנות.

נקח למשל את מכת הדבורים (hornets בלע"ז), בגודל של אינטש לפחות, שהיו מתחרים אתך על הבשר שבצלחתך, והיו מורידים אותך משם לפני שהיית מספיק לאכלו או לכסותו... המחסור הכרוני במים להתרחץ, לאחר השמדת מיכלית המים שלנו בהפצצה אווירית, עד כדי כך, שהיו הולכים ברגל לראש פנה כדי להתקלח על הכביש הפתוח מתחת לברז ששימש את הצבא למילוי מיכליותיו... או בעיית העקרבים ששרצו מתחת לכל אבן ושהספיקו אפילו לעקוץ חבר אחד פעמיים באותו ערב... או הבעייה האישית שחברה מסויימת, שבקשה חופש כדי להיות יחד עם החבר שלה, שהיה נצור באחד הקיבוצים בנגב מכותרים על ידי הצבא המצרי, ושאמרה באסיפה בפשטות: אני רוצה להשאר חברה כאן, כי מלחמה כעת, והיה כי ייהרג חברי, שיהיה לי מקום לחזור אליו, וכנראה הבינו לרוחה, כי החליטו להשאיר אותה חברה... ועוד הרבה בעיות דומות, שהטרידו אותנו אז ושכעת נראים כה תלושים, ששואלים האם זה באמת קרה...

נהיה כלנו חלוצים וחלוצות!

שורו, הביטו וראו
מה גדול היום הזה,
אש יוקדת בחזה
והמחרשה שוב פולחת בשדה,
והמחרשה, שוב המחרשה,
שוב היא פולחת בשדה.

את, מקוש, טוריה וקלשון
התלכדו בסערה,
והדליקו שוב,
שוב את האדמה
כשלהבת ירוקה.

והאר עינינו בתורתך,
ודבק לבנו במצוותיך,
ויחד לבבנו לאהבה וליראה
את שמך -
שלא נבוש, ולא נכלם,
ולא נכשל לעולם ועד.

- ו י כ ל ו השמים והארץ וכל צבאם: ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות:

שבת שלום ובתאבון !